X. évfolyam, 29. szám
1954 július 15.

Ára 70 fillér

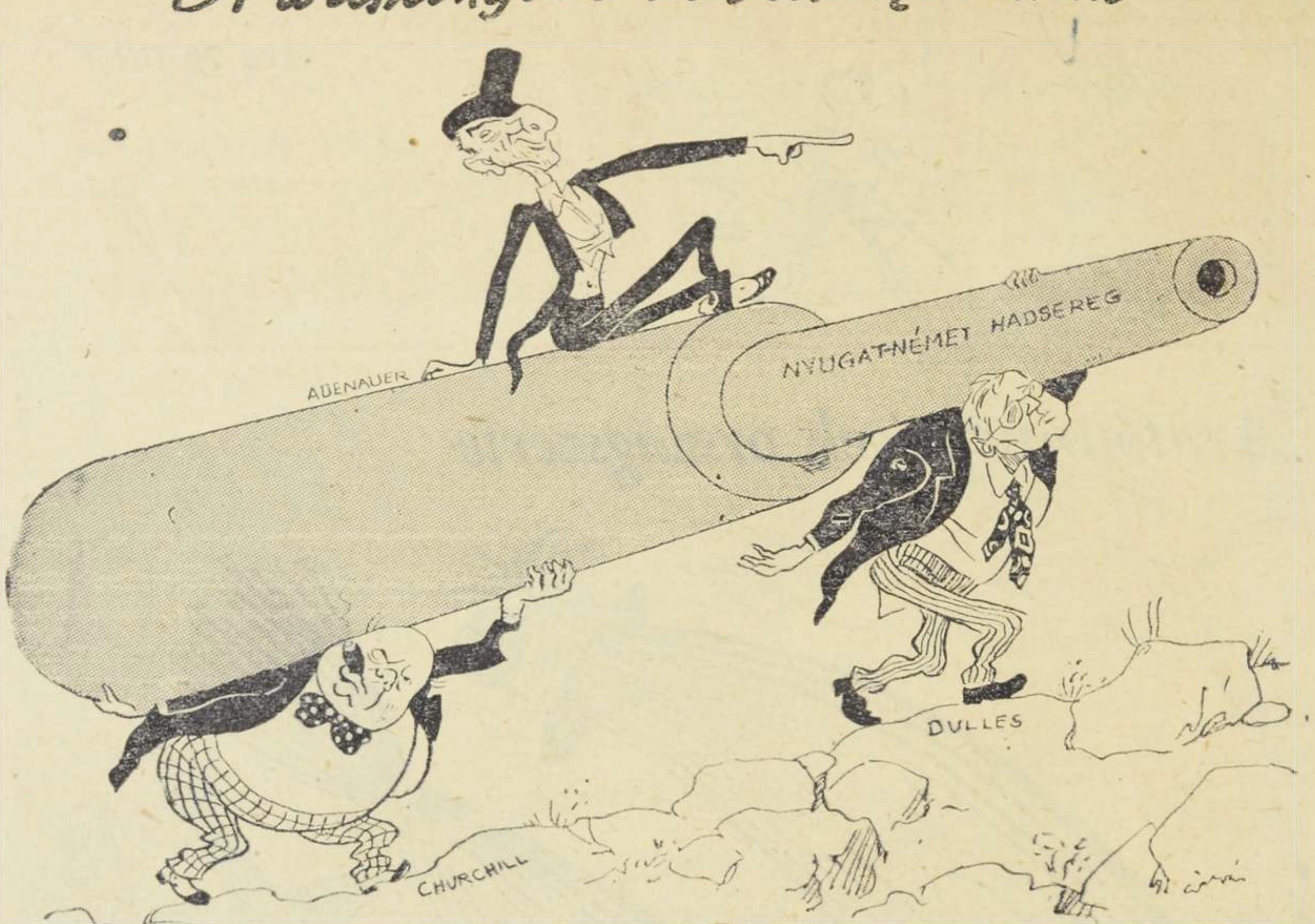
Ludas Matyi

Aratóünnepségek országszerte

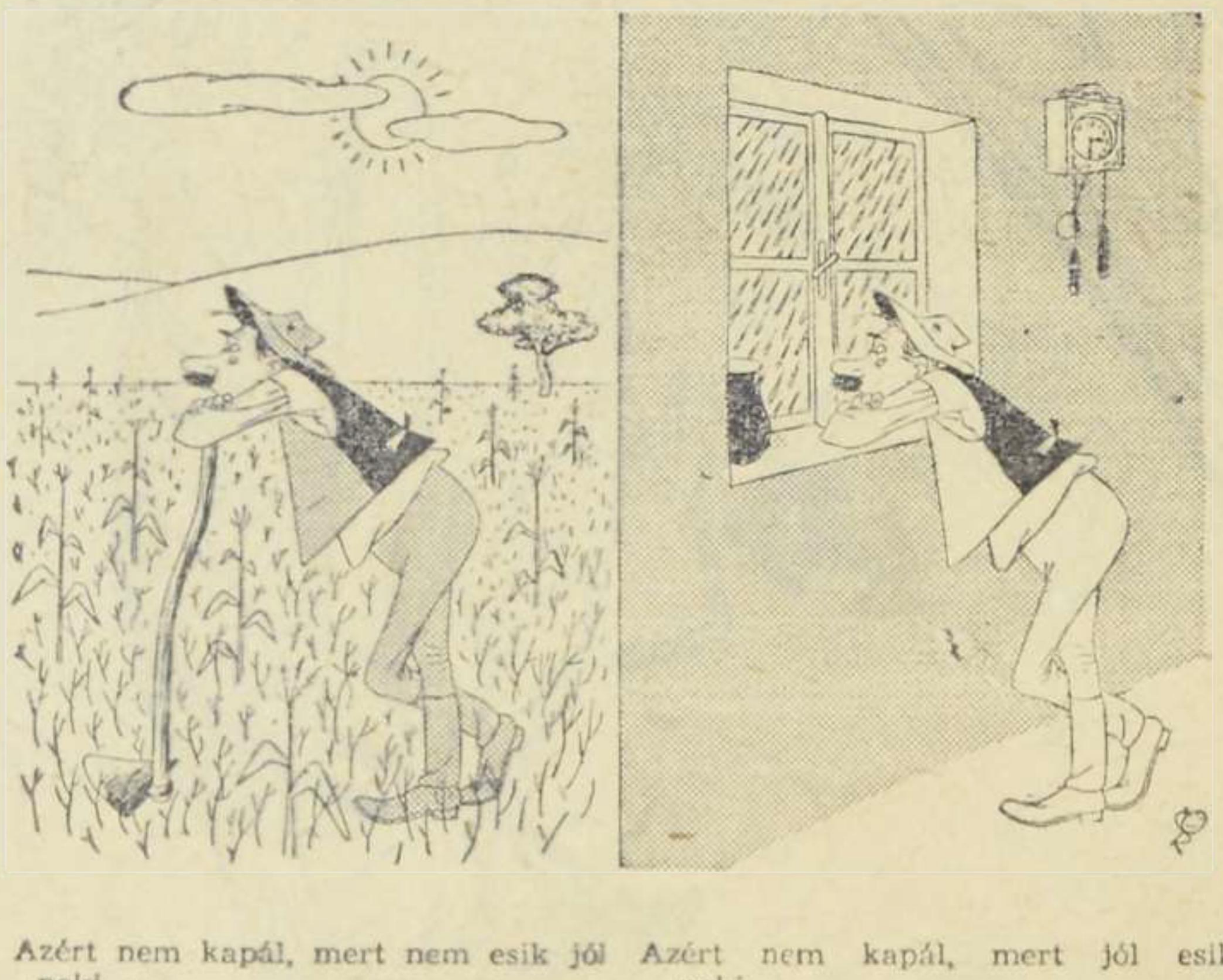
— Tudja-e Kalászka, mi lesz tánc után?
— Hogyne tudnám. Zsákbafutás!

A washingtoni tanácskozás után

Adenauer: Na, nyomás, fiúk . . . Csak idevisszük a francia határra!

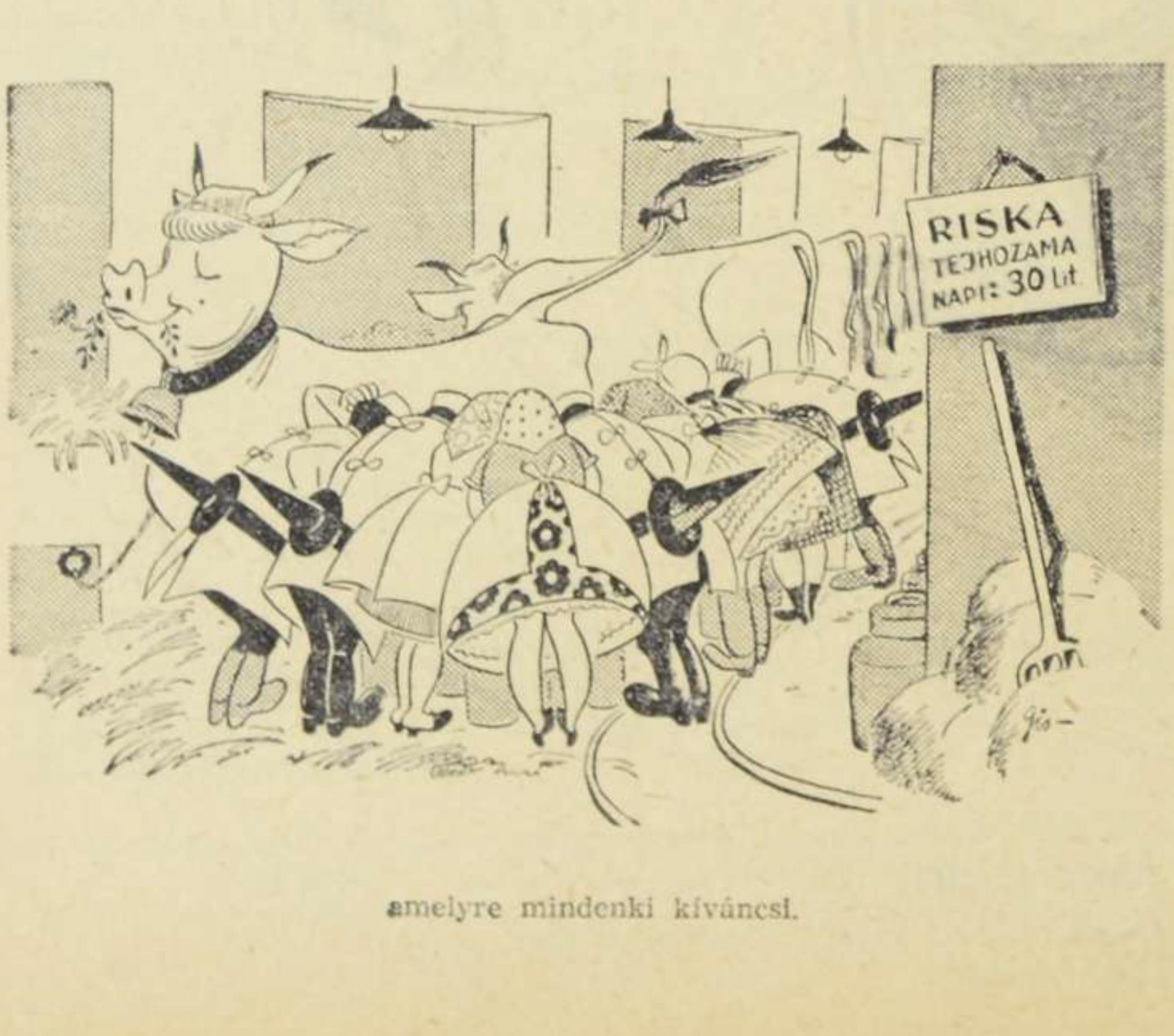
Akinek nem inge

Azért nem kapál, mert nem esik jól neki . . .

Azért nem kapál, mert jól esik neki . . .

János bácsi munkamódszere

amelyre mindenki kíváncsi.

DIOGENES és a lakáshivatal

(Antik mese)

I.

Társbérletről szól az ének,
amit én most elbeszélek,
hőse a bölcs Diogenes,
aki éppen lakást keres.

Megunta hűs hordó-lakát
és mert hirdette egy plakát:
„kölcsönt nyujt a Takarék,
építkezzék Ön ma még . . .”

gondolt nagyot és merészet:
átépíti az egészet.

II.

Nem férne el, sajnos, e dalban,
hogy hányszor kélt nap és szállt le éj,
míg hősünk minden hivatalban
megtudta, mikre kell engedély,

A legfőbb lakásirodába'
Bürokrates volt előadó,
(az, kinek bátyja, öccse, ángya
majd mindenütt ott-található).

Bürokrates körmölt, „ügyintézett”,
s kérdést kérdésre halmozott,
minden aktát többször átnézett,
végül ilyformán nyilatkozott:

„Hat hét mulva műszaki szemle,
féléven belül lesz tárgyalás!
lakik albérlő lent, fent, szembe?
sok mindentől függ ma egy lakás!

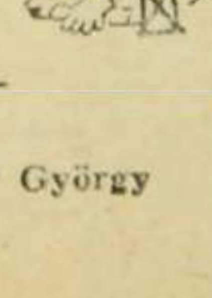
Kykos, Fykos, s más tanácsi szervek
is adjanak hozzájárulást,
legyenek készen rajzok és tervek,
biztosítsa a kapacitást!

Bélyegre fizet tíz petákot,
fénymásolatokra száz garast,
költségvetésre ezer drachmát;
hja! nem olcsó az írott malaszt.”

III.

Az Olymposon fent Zeus trónol,
lent Diogenes lót-fut, talpal,
bélyeget nyal, írnoknak bókol,
őket dicsérem most e dallal:

Mert mire megjött az engedély,
kiapadt a jó banki kölcsön,
nem segített előleg, segély
a fáradt, kopasz, naiv bölcsön.

Otthona ma is hordólakás,
mert Bürokrates így akarja;
ez persze csak mese — semmi más —
de lehet, hogy van némi alapja.

Sugár György

A gyáva többség nevében

Kár lenne, csűrni-csavarni, a borravaló, ez a nemkívánatos csökevény visszaszivárgott a számüzetésből. Nem tudom, hogy virulóbb, mint valaha, de aggasztóan jó színben van. Uj és új területeket foglal vissza egykori birodalmából, ahonnan pár évvel ezelőtt dicsőségesen kiűztük. Ősi fodrászüzletemből elmaradtam, mert mokány vagyok és nem akarok adni, de viszont már szégyenlek nem adni és eh, inkább gyerünk máshova. Az új fodrásznál, amikor először voltam, egy előttem távozó vendégnek így köszöntek: „Tiszteletem . . .“ Egy utána következőnek azt morogták, hogy jóestét. (Ez én voltam.) Bár a két köszönési mód közül a jóestét a rokonszenvesebb, az olvasó találékonyságára bízom annak megfejtését, hogy melyikünk adott borravalót. (Nem én.) A gőzfürdőben a kabinos mindkétfajta vendégnek úgy köszön, hogy: „a viszontlátásra“, de annak, aki ad, egyszerű, hangsúlytalan udvariassággal, aki nem ad, megkülönböztetett udvariassággal. Ebből is láthatja a tisztelt vendég, hogy nála nem számít az a tetves borravaló, ő épp olyan udvarias . gavallérral, mint a smucigggal, sőt. És éppen ez az. A sőt. Aki nem ad, annak érzékenyebb a füle és a magamfajta gyáva úgy érzi magát, mint aki lopott lepedőt visz a kabátja alatt. Valóságos gyávasági rémtörténet az espresso-esetem. Megszokott espressómban zordul, makacsul, következetesen nem adtam, majd én megmutatom, és egyszerre csak — noha senki soha egy görbe pillantást nem vetett rám — kezdtem magam erkölcsi halottnak érezni. No, mondom, muszáj adni a többiek miatt, de akkor meg már nem mertem, mert hátha az arcomba vágják és elmaradtam. Uj espressómban viszont lámpalázzal startoltam, reszketett a kezem és túl nagy borravalót adtam. Most már nem adhatok kevesebbet.

A borravaló-kérdés tehát újból szőnyegre került.

Lehet-e segíteni az ügyön?

Lehet.

Hogyan?

Fogalmam sincs. *(Kisjó)*

Önvédelem?

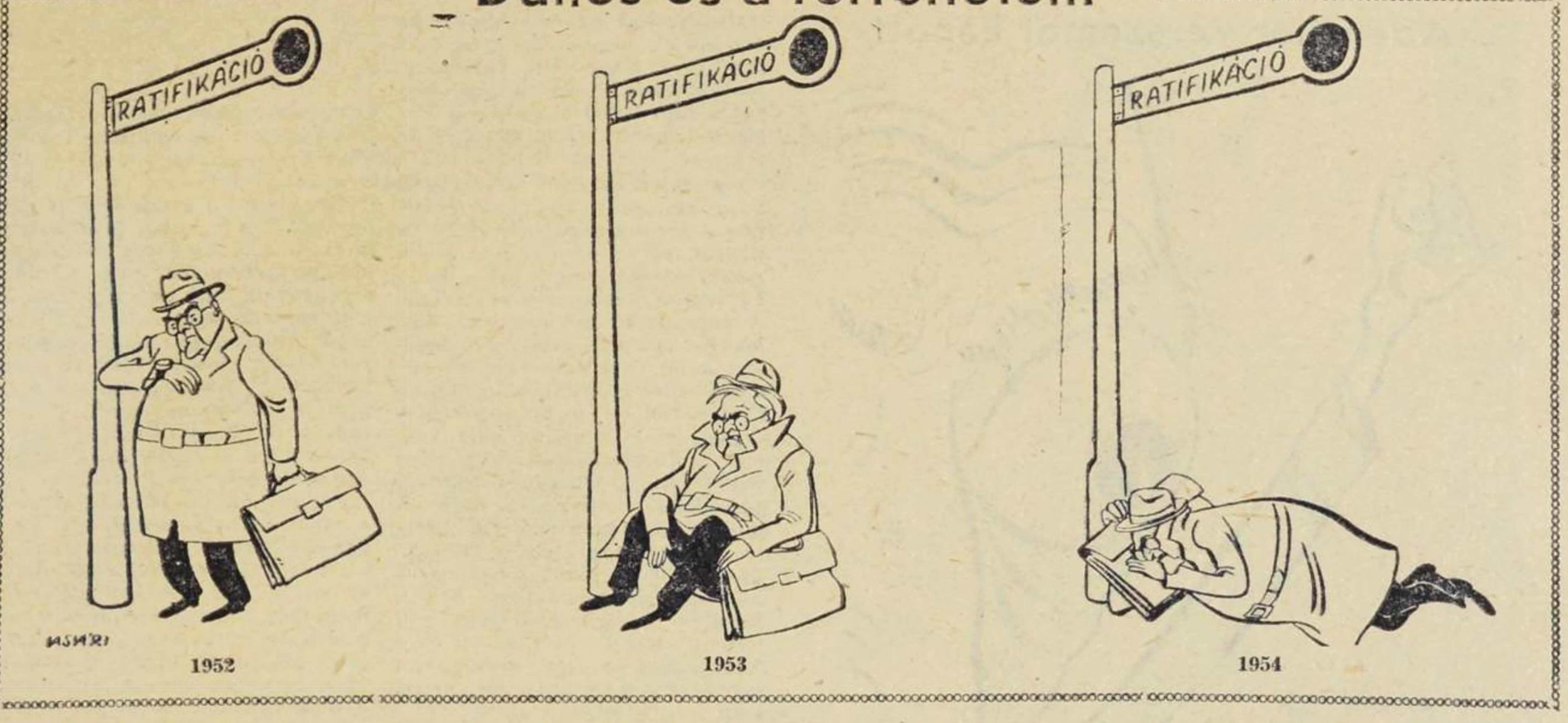
Egyszer történt, hogy a tigris
öreg erdő közepén
megéhezett. Körülnézett:
őz legelt egy fa tövén.
Odaosont a kis őzhöz
és keményen rárivalt:
„Na most végre leleplezlek,
ellenem törsz, ne tagadd!”

„Dehogy török, legelészek,
eszem füvet, levelet,
az erdőben örömömre
kicsinyeket nevelek.”
„Alattomos, hazudós vagy!
— kiabált a fenevad —
megvédem az életemet!”
és az őzbe belekap.

Guatemala, kicsi ország,
rád támadt a fenevad:
„önvédelem” — panaszolja,
s ömlenek a bús szavak.
Lám az őz — ki hitte volna? —
forralt titkos terveket;
szegény tigris, szívünk érted
aggódik s majd' megreped.

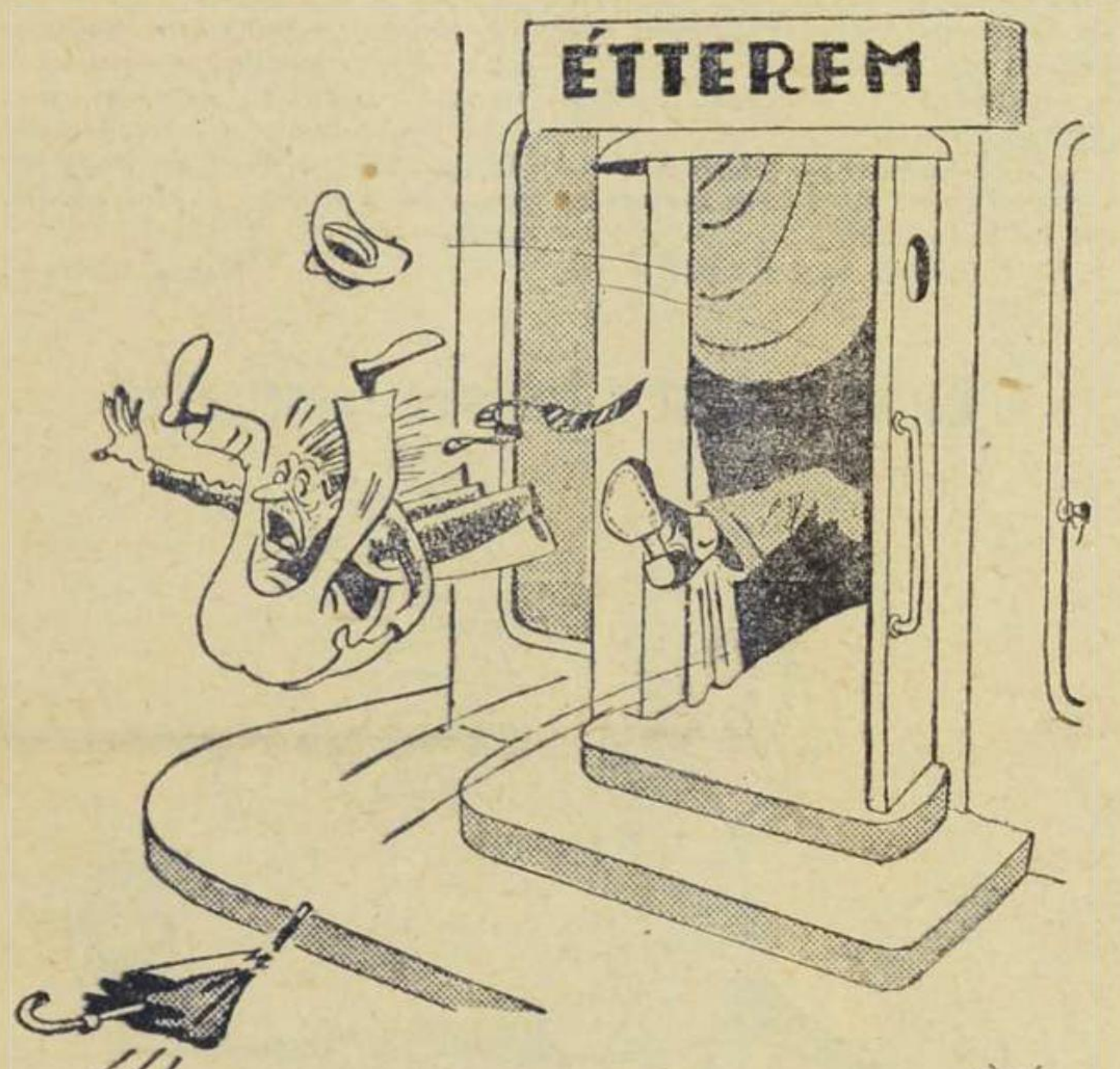
Hajnal Gábor

Dulles és a történelem

PÉLDÁZAT

A vietnami néphadsereg elfoglalta a Vörös folyó deltájának déli részét. A francia burzsoá sajtó ezt a győzelmet úgy állította be, hogy az expediciós haderők önként hagyták el ezt a területet.

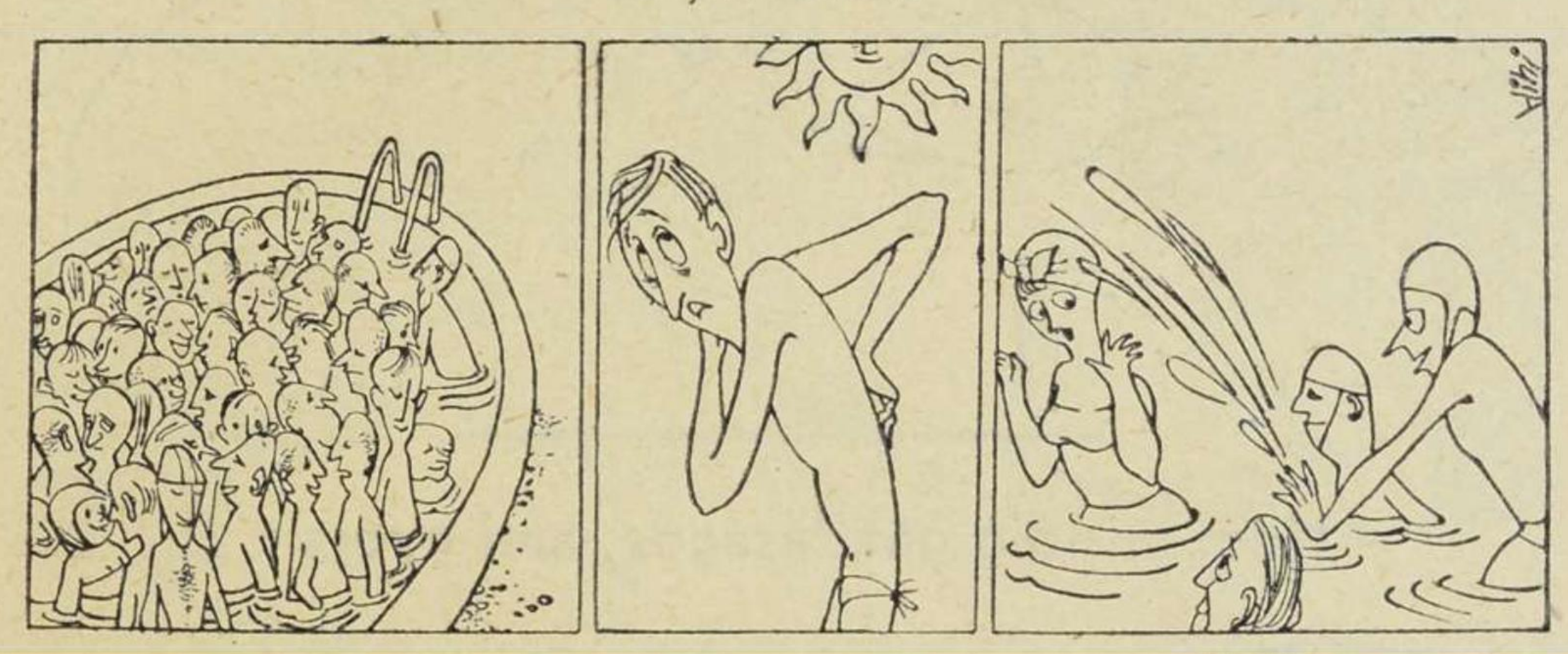
— Önként kiürítem az éttermet!

Egy nyugati sajtójelentés születése

Dulles (a hírügynökség munkatársához): Hát akkor írja: „A szovjet atomerőmű üzmebehelyezésének híréhez Washingtonban nem fűznek semmi kommentárt!”

Nyári menü

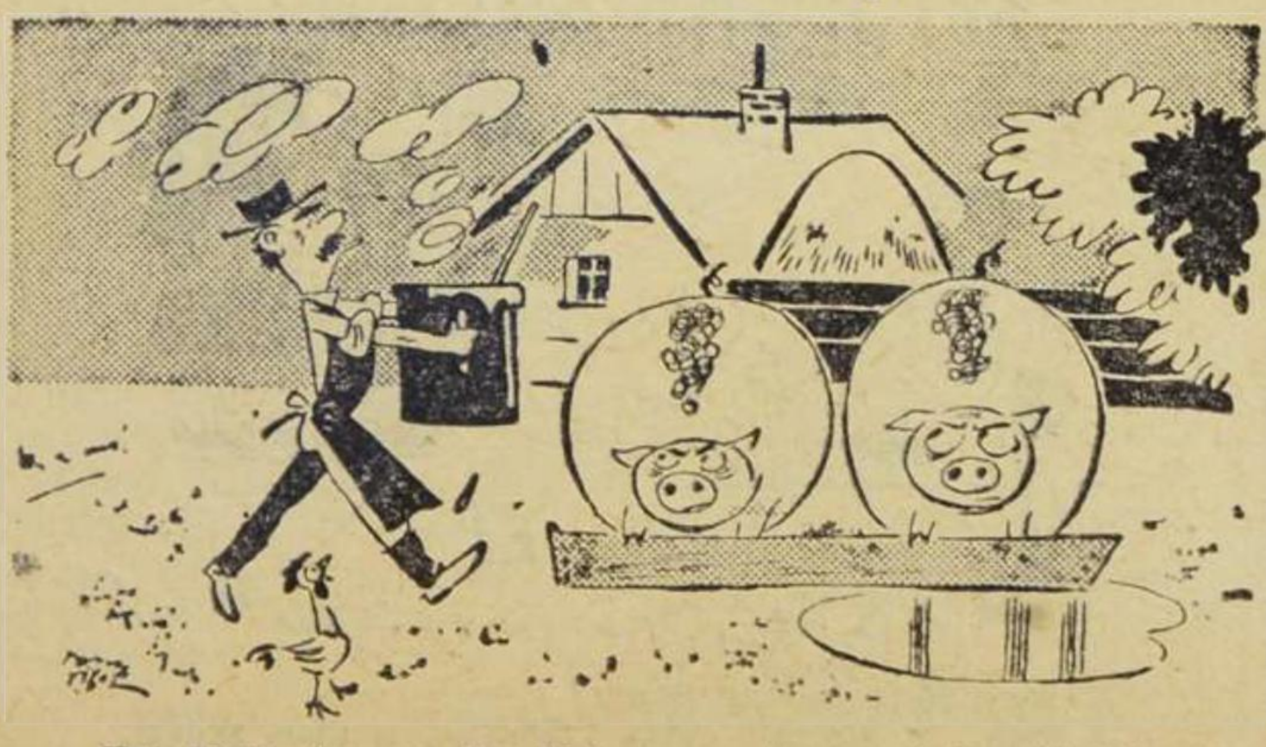
Húsleves — Hirtelensült — Kisfröccs

Ebadta olvasta: „A tyúkok elektromos kezelése növeli a tojáshozamot . . .”

— Vidd vissza, Pannikám! A kakasnak nem használ . . .

A disznó gyanuja

— Te! Nem akar ez beadási versenyt nyeretni velünk?

Szókimondás a buszon

Autobusz. Szokásos eseménytelen utazás: zsúfoltság, tülekedés, taposás, fékek csikorgatása. Az ablaknál szemüveges férfi. Mellette féllábon idősebb nő tornászik, csomaggal, retiküllel, esernyővel. A szemüveges kinéz az ablakon. Egész magatartásán látszik, hogy ő e pillanatban nincs jelen, az Alsó-Dunaágban horgászik, különben is a hátán nincs szeme, nem láthatja, hogy mi történik mögötte. Ami pedig azt illeti, neki itt kell ülnie az ablaknál, mert a Körúton szedik a kövezetet és neki tanulmányoznia kell fontos állami megbízásból a kockakövek aszfalttól való elszakadásának térfogatváltozási körülményeit.

Nem bírom tovább. Azt mondom neki:

— Idefigyelj, te képmutató, te... Nem sül le a bőr a képedről, nagydarab lakli létedre ülsz a szellős ablaknál és hagyod, hogy ez az idősebb asszony kötéltáncot járjon a busz közepén? Nem takarodsz el azonnal a helyedről?

Szavaimnak meg is van a kellő hatása. A szemüveges már fel is áll és átadja helyét. Közben érzem, hogy lassan elvörösödik. Szégyeli magát.

Tessék? Hogy... hogyan éreztem én, hogy a szemüveges elvörösödik? Talán: látom? Nem, nem, érzem. Mert az a szemüveges, akinek alaposan megmondtam a véleményem a buszban... én voltam!

Ez aztán tervezés!

— Na, gyerünk, szakikám, fesse már azt a falat!

— Miért olyan sürgős?

— Mert délben már bontani kell...

Adenauer vérszemet kapott

NAPFÜRDŐ

Nemrégiben üdülni voltam. Az utolsóelőtti napon rémülten vettem észre, hogy nem sültem le. Sajnos, fehér böröm van, nehezen fog a nap. Pedig a feleségem külön a lelkemre kötötte, süljek le feketére, mert az olyan férfias.

Gyorsan kimentem a strand-a, hogy napfürdőt vegyek. Lefeküdtem a forró homokba, szembe a nappal, de az nem tudott velem sokáig farkasszemet nézni, mert én rögtön lehunytam a szemem. A napsugarak merölegesen döfködtek, ott, ahol érték. Fel akartam kelni, míg nem késő, de addigra már elolvadt a lelkierőm. Csak feküdtem lustán és pihegve. Később már annyira elaléltam, hogy a kislábujjamat sem tudtam megmozditani, pedig igencsak buzgólkodtam, összeszedve tudásom javát és maradék erőmet. Éreztem, hogy lassan olvadni kezdek. Éreztem, hogy párolog a fejem és sok bölcs gondolat elillan belőle. Kezdtem elfelejteni, hogyan kell törtet törttel osztani, ki volt az a XIV. Lajos és alig emlékeztem már arra a mulatságos történetre, amit meg akartam írni.

Hirtelen egy korsó habos barna sör képe tűnt fel előttem. Nem tudtam szabadulni ettől a látványtól. A korsó barna ott lógott a szájam felett és kacérul illegette magát. Aztán lassan megfordult, én reflexszerüen kitátottam a számat, de a sör nem folyt ki, illetve be. Fejemben furcsa gondolatok kavarogtak: korsó barnát, korsó barnával úgy osztunk, hogy... Láttam magam előtt XIV. Korsó Barnát, amint udvarhölgyek hajbókolnak előtte. Az egyik udvarhölgy én voltam: hab-bajússzal, korsófülekkel. A mulatságos történet is eszembe jutott, persze az is sörről szólt.

Aztán ezek a gondolatok is elpárologtak a fejemből, lehet, hogy esőfelhővé álltak össze Bács-Kiskun megyében. Már nem maradt más belőlem, csak pecsenyeszinűre sült halandó testem és egy füstölgő fürdőnadrág. Valaki rámlépett és azt morogta: „Ez is pont itt döglik!" Nem szóltam semmit, nem is szólhattam, mert összeragadt a szám. Különben sem bántam. Le akartam sülni. Hadd irigykedjenek rám Pesten.

Pár perc mulva felhő takarta el a napot, kicsit hűvösebb lett. Magamhoz tértem. Feltápászkodtam és roggyant léptekkel elindultam az üdülő felé. Annak ellenére, hogy még alig tudtam járni, megpróbáltam fütyürészni, de csak forró gőz csapott ki száraz ajkaim közül s olyan hangot hallattam, mint a tolatómozdony. Az egész világ fekete volt előttem, csak később derült ki, hogy zöld a fű és kék az ég.

Hazafelé az úton összetalálkoztam egy ismerősömmel, akinek olyan volt az arca, mint a főtt marhaszegy. Amikor meglátott, rekedten így köszöntött:

— Csókolom a kezét, tanfelügyelő sporttárs!

— Ave Caesar! — feleltem méltóságteljesen, mert nem szeretem, ha hülyéskednek.

A testemből úgy ömlött a hő, mint egy kokszkályhából. Télviz idején két szoba-összkomfortot át tudtam volna melegiteni. Piritós kenyér is remekül megsült volna rajtam. Egész éjjel szörnyű dolgokat álmodtam. A lexikonban a harmadfokú égési sebnél én voltam az illusztráció, a bécsi Ringszinház égéséről szóló cikknél is én voltam az ábra, sőt még Ninive pusztulása is én voltam. A tűzoltók természetesen ezúttal is késtek.

De mit bántam én akkor ezt az éjszakát. Az volt a fontos, hogy jól lesültem. Barátaim irigykedni fognak reám és tíz lépésről meglátszik majd rajtam, hogy nyaralni voltam.

Másnap azonban esett az eső. Egész nap a szobámban gubbasztottam s azzal szórakoztam, hogy percenkint a tükörbe néztem. Kétségbeesetten tapasztaltam, hogy kopik rólam a napfény és a bőr.

Harmadnap, amikor felültem a vonatra, fehérebb voltam, mint valaha.

— Kár volt elmenni! — dühöngtem magamban és egész úton hazafelé disznó vicceket meséltem magamnak, hogy elpiruljak. Nem sikerült.

A feleségem szemrehányó tekintettel fogadott:

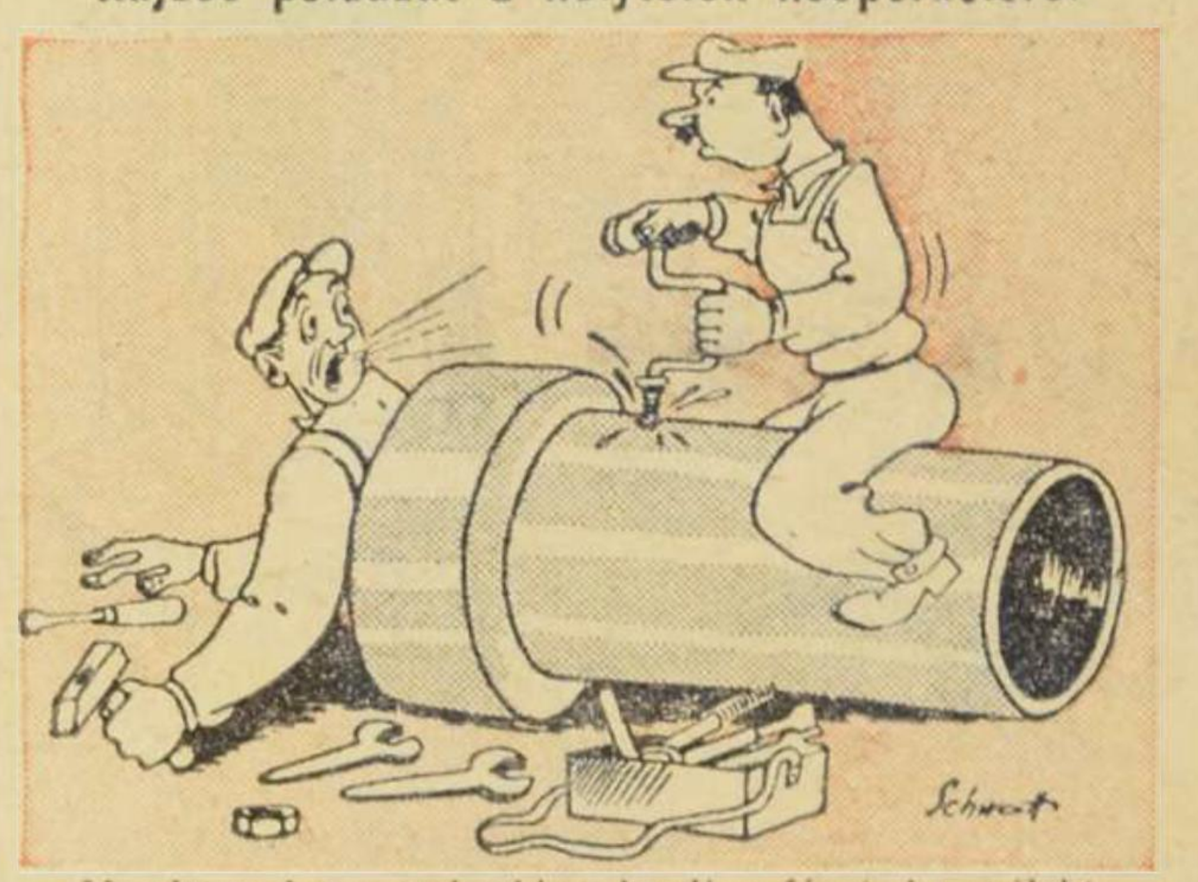
— Mért nem napfürdőztél egy kicsit? — nézegetett jobbról-balról. Ekkor elhatároztam, hogy beülök egy tepsibe, megsüttetem magam ropogós barnára, mert csak úgy tetszem a feleségemnek. Az én kérésem csak az, hogy petrezselymes újkrumplit és uborkasalátát adjanak hozzám.

Mikes György

Verseny a gyorsbeadási prémiumért

Rajzos példázat a helytelen kooperációról

— Mondtam, hogy csak akkor kezdjen fúrni, ha szólok!

Mire jó egy páncélszekrény?

Nem mindig gazdaságos, ami gyors...

— Látjátok? Pisztollyal feleannyi idő alatt festem be!

MIT TEGYEN SZEGÉNY?

— Nem jössz focizni, Bauer?
— Nem. A mamám csak leányka-szandált tudott venni nekem, most kézimunkázok...

Futballistáinkról beszél a világ . . .

Igy képzelhetik el külföldön Budapest futballvárost

Horgászkaland

Jó ideje együtt horgászom Kapor bácsival, a tápiósüni Zagyvaágon. Ülünk egymás mellett és csendesen elmélyülten nyugtatjuk idegeinket. Én, a fiatal, idegesen horgászom, ő, az öreg, megfontoltan, nyugodtan és hébe-hóba nagyokat hazudik. Lehet, hogy öregkori bogara ez, vagy velejárója az idült horgászatnak. Most is ő kezdte meg a beszélgetést.

— Ha elhiszi, hogy egyszer mekkora halat fogtam, elmesélem az élettörténetem.

— Na mutassa csak, mekkorát fogott.

— Azt mutatni nem lehet, olyan nagy volt. Óriási! Mind a két vége a vízbe ért.

— Elhiszem — mondtam, de magamban gyorsan és dacosan hozzátettem: nem hiszem, nem hiszem, nem, nem, nem ... Igy aztán mesélni kezdett.

— Tudja, én vérbeli horgász vagyok, őseim is azok voltak visszamenően a családfám legfelső ágáig. Amikor Árpád apánknak Szvatopluktól meghozták a marék földet, füvet és kulacs vizet, egyik ősöm talált a földben egy gilisztát, horgára fűzte és a kulacs vízből kifogott egy tükörpontyot.

— Valamelyik ükapám, aki nagyon értett a csukafogáshoz, a vargamesterséget űzte és személyes komája volt Mátyás királynak. Ez a varga-ősöm a maga korában művelt, írástudó embernek számított — szép vargabetűket tudott leírni. Már ő is nagy horgász volt. Vele történt meg az ismert monda, amely fennmaradt Mátyás királyról, hogy rókafogta csuka, csukafogta róka, és így tovább, a sorrendre nemigen emlékszem.

— Apám, aki híres békásmegyeri horgász volt, élete delén a megyeri téglásgödörben akkora nagy halat látott, hogy menten tengeribetegséget kapott tőle és szörnyethalt. Jómagam is Békásmegyeren születtem a Gregoriánus-naptár szerint a hal jegyében. Csak azért nem jöttem horgászfelszereléssel a világra, mert szüleim szegény emberek voltak. A téglásgödörben tanultam horgászni, de az első alkalommal ijedten szaladtam haza, mert megugattak az ebihalak. Igy aztán a háztájra szorultam vissza. Kukoricaszemet szúrtam horgomra, bevetettem a baromfiudvarba, jött a kacsa és bekapta. Sok kacsát fogtam így, volt közöttük szép kövér is.

— Hát láttál-e már fiam igazi tengeri borjút? Mert én már láttam. Az olyan csendesen kérődző tengeri tehénféle. Erről jut eszembe, hogy megismerkedtem legénykoromban egy kislánnyal a Tisza-parton. Ő is horgászott, közben elfogyott a csalétke és tőlem kért gilisztát. Aztán olyan szakértelemmel vetette ki a horgot, hogy rögtön bekaptam. El is vettem feleségül, azóta nem horgászik. Könyörögnöm kell már azért is, hogy gilisztát ásson nekem útravalónak. Igy hát inkább magam ások. Egyszer akkora nagy gilisztát sikerült találnom, hogy amikor a horgomra tűzve bedobtam a vízbe, az undok kukac a legnagyobb halakat is bekapta. De póruljárt. Mert jött a Dunán lefelé egy akkora nagy hal, de akkora ...

Kapor bácsi hirtelen megmerevedett, aztán gyors mozdulattal diadalmasan kirántott egy háromdekás sügért.

— Körülbelül ekkora lehetett ...

Öreges huncutsággal rámmosolygott és még felém is csippentett a szemével. Ekkor tudtam meg, hogy Kapor bácsi nem hazudik, hanem költő.

(martin)

Vásárlók és eladók

A humor mesterei

Karel Havlicek Borovsky*
(1821–1856)

EPIGRAMMÁK

Bajos dolog

Aki becsületes, félhet éhhaláltól,
aki viszont tolvaj, az az akasztástól.

Több a cseh írónak
a félnivalója:
egyszerre rémíti
éhség, akasztófa.

A tolvaj

Tolvaj a rokonát nem nagyon szívleli,
hiszen a zsákmányból adnia kell neki.

Mindenki valamit a hazáért!

„Nem elég könyvet írni — mondjátok gyakran —
jó költő csak jó hazafi lehet!"
Hát Habakukunk légy te is példás honfi,
Scaevolaként égesd meg jobbkezed!

Verba docent, exempla trahunt

Mit nem kívánsz magadnak,
azt te se tedd másnak —
hátát verve magyarázta
tanár a diáknak.

Bürokraták imája

Adj fejünkbe szalmát s szívünk kő legyen,
erre kérünk, Urunk! Így legyen! Amen.

Demokratikusan

Ne menj, Vasek az urakkal
sohasem a jégre —
az úr csúszik s a parasztnak
törik el a térde.

Poeta laureatus

Dicsőítetted ósdi lantodon
a pásztort, füvet, tejet, kecskét,
ezért tesznek most sírodra
kecskebogyós füzérecskét.

(Csehből fordította: Hosszu Ferenc)

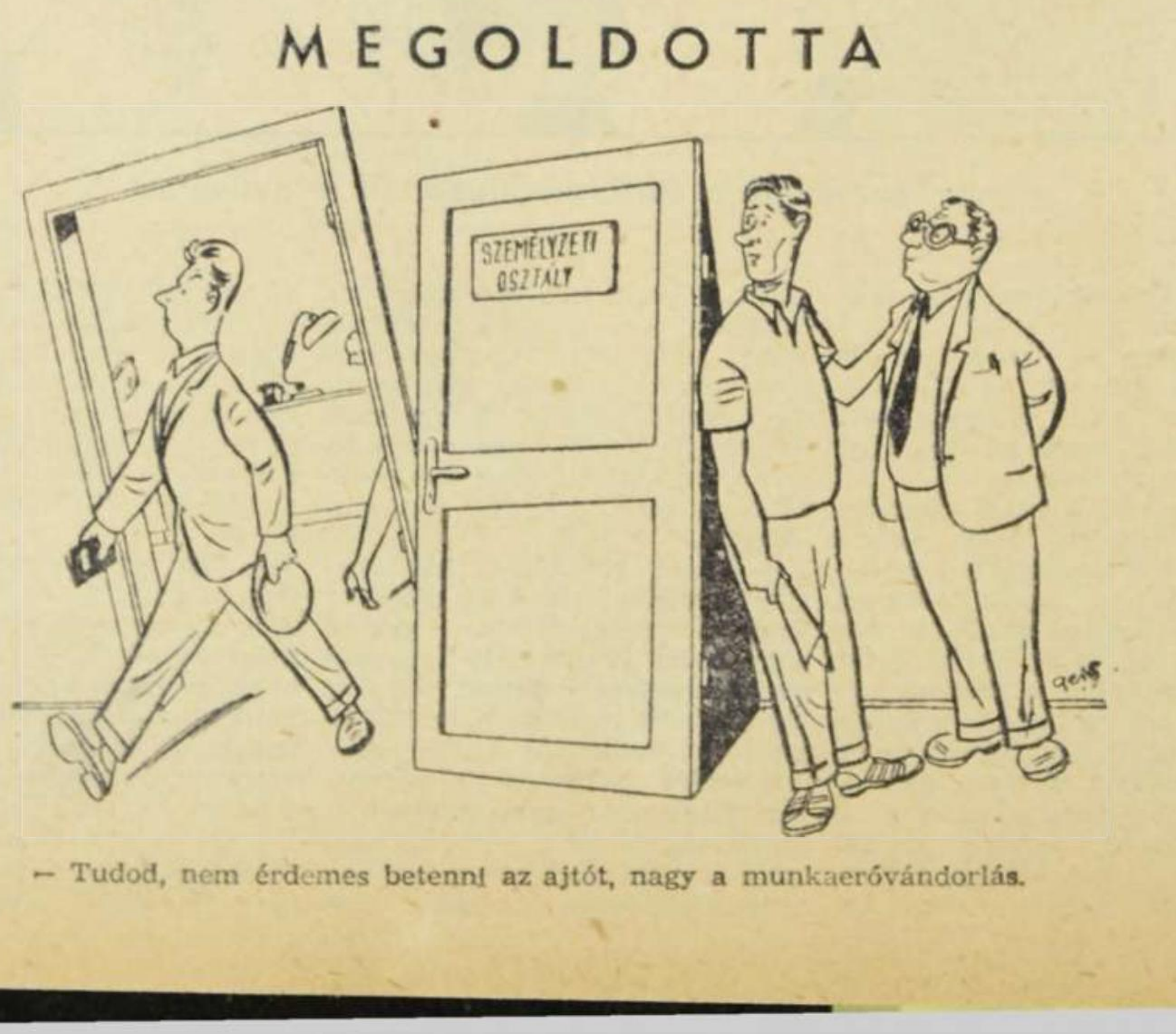
* Karel Havlicek Borovsky, 1821–1856. A cseh újságírás megalapítója, a nemzeti önállóság nagyhatású hirdetője. 1848-ban a nemzeti mozgalom egyik vezetője volt, amiért száműzték. Publicisztikai írásai mellett epigrammái a legjelentősebbek, melyeknek éles és könyörtelen szatírája az elnyomás és mindenfajta emberi butaság ellen. Helnére emlékeztet.

Mégis csak furcsa

— Levelet fogsz írni az erdőigazgatóságnak, Sanyi! Az a szemét, amit két hete itthagytunk, még mindig itt hever!

MEGOLDOTTA

— Tudod, nem érdemes betenni az ajtót, nagy a munkaerővándorlás.

179. oldal

Eszembe jutott egy nagyszerű téma, amelyet apró betűkkel azonnal bejegyeztem a kabátom jobb külső zsebében tartózkodó témanoteszembe, majd a bal külső zsebemben lévő időrendi naplóba írtam be, hogy mikor fogom megírni, aztán a farzsebemből vettem elő betűrendes jegyzetfüzetemet és beleírtam annak a szerkesztőnek a nevét, akivel meg kell beszélnem a témát, majd az íróasztalomon várakozó naptár egyik rubrikájába jegyeztem fel a szerkesztővel való megbeszélés időpontját, s a szivarzsebemben szunynyadó, telefonszámokat őrző noteszembe a számát, majd végül kikerestem a telefonkönyvből az információkhoz szükséges telefonszámokat és egy külön papírlapra jegyeztem fel, amelyet az íróasztalom jobb harmadik fiókjában helyeztem el. Ezután, mert mindezt természetesen nem lehet állandóan észbentartani, egy külön e célra rendszeresített könyvecskébe bevezettem, hogy témanotesz 26. oldal, betűrendi napló 32. oldal, betűrendes jegyzet C, naptár július 5. telefonnotesz 79. oldal, papír jobb harmadik fiók.

Amikor mindezzel elkészültem, rájöttem, hogy a mindentudó könyvecskét sem veszem elő a kellő időben, ha nem jegyzem fel valahova, hogy mikor vegyem elő, s erről eszembe jutott egy újabb téma, éspedig az, hogy milyen helytelen, ha valaki túladminisztrálja a munkáját, rubrikákba zárja önmagát és gondolatait. A témát bejegyeztem a témanoteszembe, az időpontot az időrendi naplóba, a szerkesztőt a betűrendes jegyzetbe, a megbeszélést a naptárba, a számot a telefonkönyvecskébe, majd bekönyveltem az egészet a külön e célra rendszeresített foliánsba, sőt papírt rajzszegeztem az íróasztalom fölé, amelyre vastag ceruzával írtam fel, hogy mindentudó könyv, 179. oldal.

Igen, megírom ezt a témát. Addig azonban, mert már lapzárta van és a naptáram meg az időrendi jegyzetfüzetem egyelőre más munkát irányoz elő, leadom a szerkesztőnek ezt a kis elmefuttatást, hadd ismerjenek magukra a bürokrata irodalmárok addig is, amíg időm lesz fellapozni a mindentudó könyvecske 179. oldalát!

Ország György

Kulturfront

SZÓRÁDI, A REKLÁMKÖLTŐ

Szórádi, a költő, minden reggel pont nyolckor hóna alá csapja aktatáskáját és elindul látogatni a gondosan összeállított napi címanyagot. Szervezetek, közületek, vállalatok és trösztök propaganda-osztályait. Ahol nem ismerik, szerényen, de öntudatosan bemutatkozik... Szórádi vagyok, az ismert író... Még nem hallotta a nevem?... Hogy lehet az?... Én írtam a szezon legsikerültebb reklámslágereit... *„Nem a Tüker a hibás“... „A Patyolat is ember”... „Ne dobja el használat után!”*... hogy csak néhányat említsek a legkitűnőbbek közül. Üvegbiztosítási jelmondatom... *„Ha betörik ablakát, megtérítjük a kárát!”* — ma már klasszikusnak nevezhető. Rendelésre írok mindent, mindenről, mindenkinek. Nem beszélek a levegőbe. Tessék, nézze meg multhavi rendeléseim... és okmánytárcájából elővesz egy csomag megbízólevelet, amelyekből kitűnik, hogy Szórádi valóban sokoldalú. A fehérneműexport önköltségcsökkentéséről éppen úgy tud jelenetet írni, mint karcolatot a papírhulladékgyüjtésről, verset a törpe villanytűzhelyről, dalt a cipőpasztáról, egészségvédelmi történetet a nikotin káros hatásáról és nemes csengésű ódát a Tulipán cigaretta füstjének kellemes aromájáról. Költői képessége határtalan, kimeríthetetlen, de megfizethető.

Déli tizenkettőig dolgozik a „piacon”, gyüjti a megrendeléseket, utána beül valamelyik művészkávéházba magánfeleket fogadni. A magánfelek „magánszámokat” rendelnek nála. Ha előleget kap, helyben azonnal megírja. Tizenkettőtől háromig ír magánszámokat három és hatszáz között. Irás közben leveszi a kalapját s szemüvegét a homlokára tolja... Kalapban nem tudok írni — mondja ilyenkor és felsóhajt. Minden írónak van valami ilyen, Goethe például rothadt almát szagolt. Valaki egyszer megjegyezte, hogy az nem Goethe volt, hanem Schiller, mire fölényesen leintette... Nem mindegy? Én egyiket se olvasom. A két nagy költő tiszta szerencséje, hogy régebben elhunytak, ellenkező esetben ők ma kénytelenek lennének Szórádi műveit olvasni valamelyik falragaszon, vagy ujsághirdetésben.

Legutóbb megfigyeltem Szórádit magánszámköltése közben. A magánszám egy szőke énekesnő volt, aki izgatottan rontott be az eszpresszóba, egyenesen a költőhöz és retiküljéből egy gyűrött kottalapot rántott elő... Szórádikám! Valami jó népi szöveget kell írni erre. Nagyon sürgős. Félháromkor megy a vonatom. Recegeköcsögén lépek fel a Diszharmoniával.

— Mennyit fizetsz? — kérdezte Szórádi röviden, de tömören, ami stílusára jellemző. — Három, de kápé — hangzott a válasz. — Na, nem bánom. Add ide, mindjárt megírom!

Szórádi levette kalapját, homlokára tolta szemüvegét és halkan dudolta a kottát.

Tátá... támtámtám... tamtarara, tamtarara... tam... tam... dudolta. — De angyalkám, ez nem az! — szakította félbe a nő. — Te a „Kék tó, tiszta tó“-t énekeled! — Ne zavarj! — förmedt rá a költő. — Ne zavarj! Mit tudod te, honnan veszem a gondolatkapcsolást?... Mire a nő ijedten elhallgatott. Szórádi pedig sebesen írt néhány sort, aztán diadalmasan felkiáltott: — Megvan! Megvan a sláger-refrén! Idehallgass, mamafej!

Kiskertemben rózsafa virágzik,
Szívemből a szerelem hiányzik,
De hiányzik...

— Szenzációs, mi?... — Jó, nagyon jó — mondta a szőke — de te, biztos, hogy a rózsafa kiskertben virágzik? Vidéken az ilyenre vigyázni kell és én nem ismerem ki magam a vidéki dolgokban — tette hozzá aggodalmasan.

— Az fix — nyugtatta meg Szórádi és szélsebesen írt tovább. Kettőre készen volt, de most már halkan olvasta fel, mert észrevette, hogy figyelem s nyilván attól tartott: talán ellopom a témát. Igy, sajnos, nem tudhattam meg, mi történt a továbbiakban a kiskertben virágzó rózsafával, viszont, hogy a nővel, kinek szívéből a szerelem hiányzik, mi történt — láttam. Fizetett s a költő legújabb művével elrobogott Recegeköcsögére.

Szórádi most átült hozzám egy pillanatra. — Nem könnyű — sóhajtott. — Hidd el, nem könnyű! Reggel óta talpon vagyok, most megyek ebédelni, utána haza. Délutánra két reklámverset kell megírnom az Állami Hirdetőnek és tréfás rigmusokat a tápszergyárnak... Nem is hiszem, hogy akármelyik költő utánam csinálja...

— Én se hiszem — mondtam meggyőződéssel. — Aki költő, semmi esetre sem.

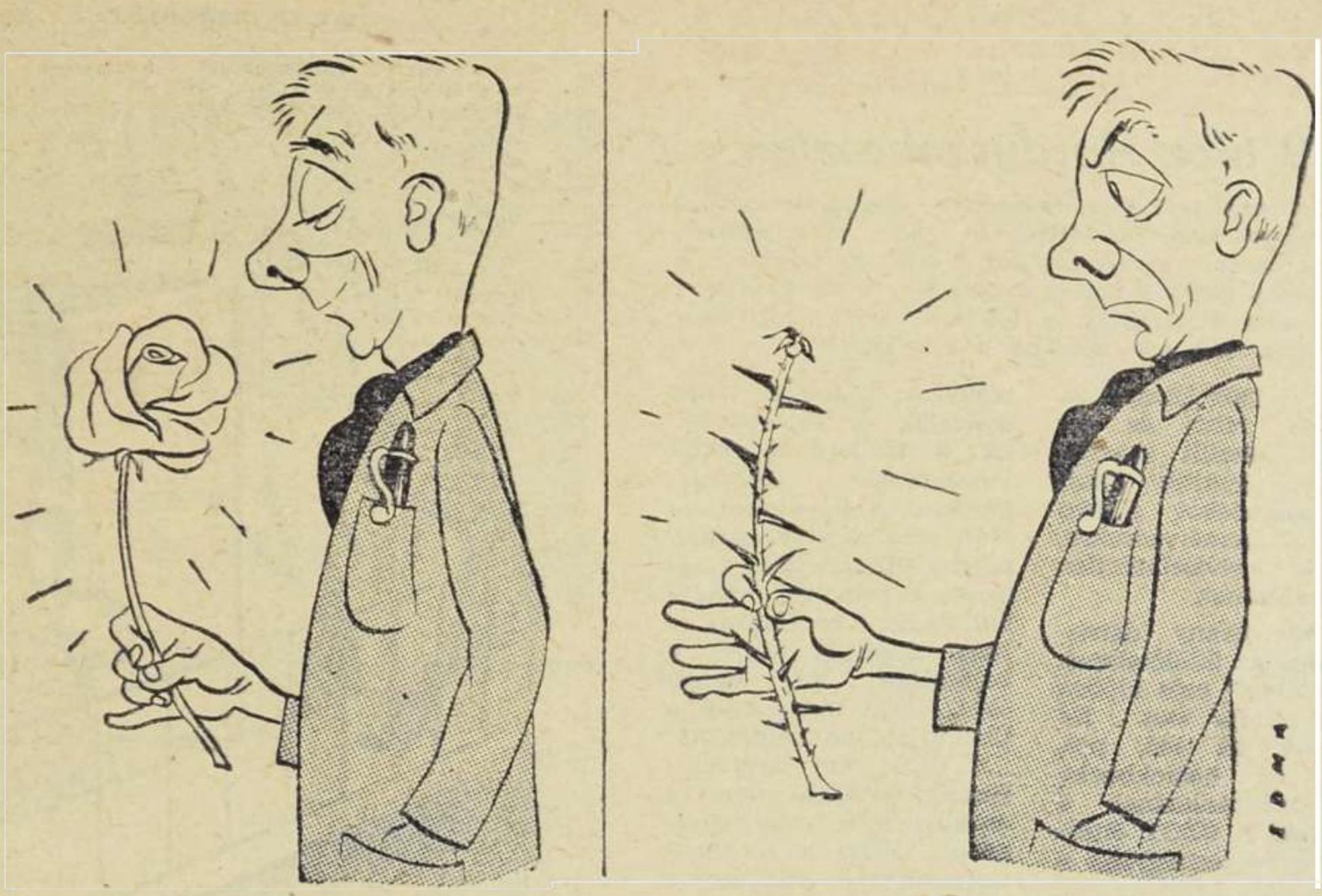
Andor I.

SZIGETI VALLOMÁSOK

— Elemér, tanuljon udvarolni Fausttól! Figyelje csak meg, milyen tehetségesen csinálja...

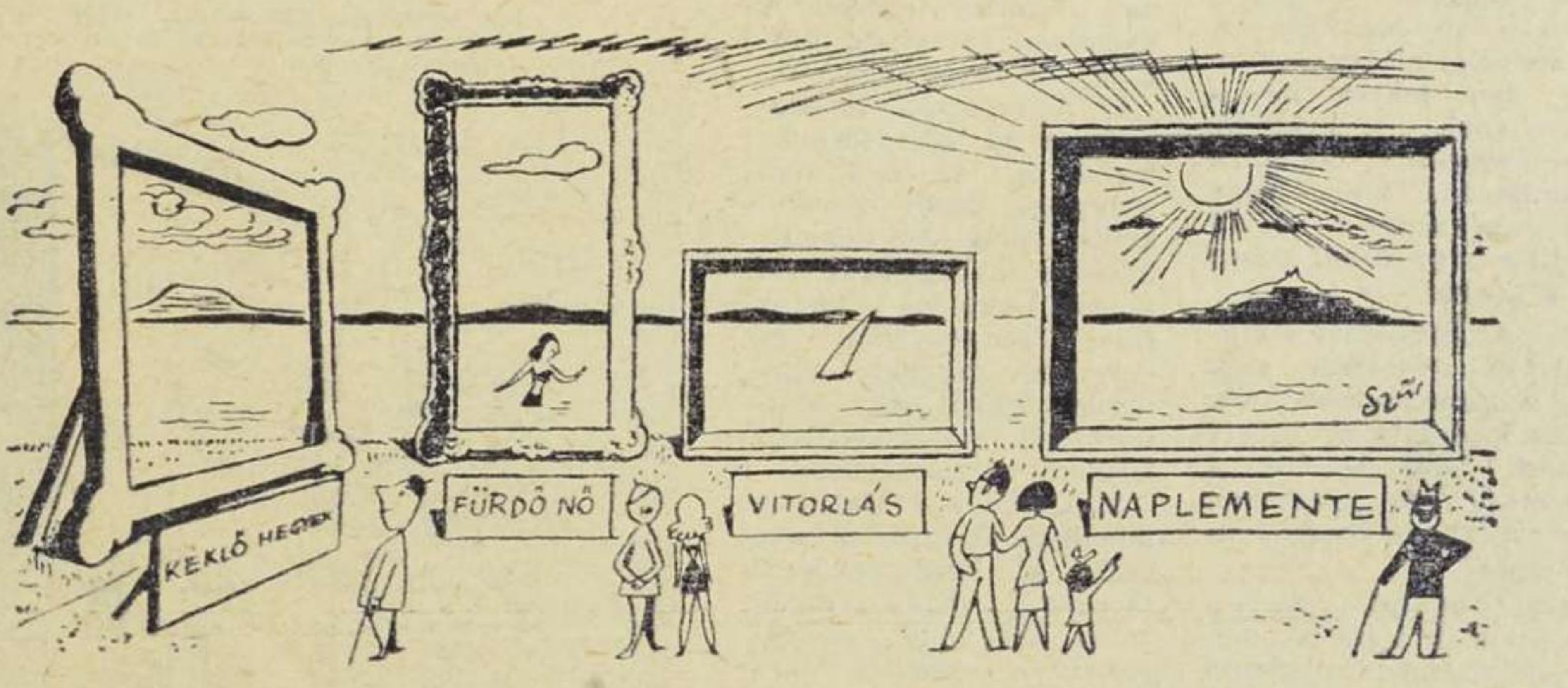
Tanmese arról, hogyan látták egyes írók az életünket

A kormányprogramm előtt:
Rózsa tövis nélkül...

A kormányprogramm után:
Tövis rózsa nélkül...

Naturalista, de olcsó megoldás

A Műcsarnok balatoni kiállítását így lehetne festék és vászon nélkül, néhány képkeret segítségével megoldani...

A magyar Olymposon

(A költők kritizálják a „könnyű műfajt”, de nem írnak chansont, vidám [illegible]

A könnyű múzsa: Gyerekek, micsoda kalandom volt! Megismerkedtem egy lirai költővel!
— És írt már valamit neked?
— Nem. Egyelőre csak üt-ver...

Mark Twain a tréfacsináló

MARK TWAIN sokáig készült németországi útjára, a maga módján megtanult németül is, de olyan önkényesen forgatta fel e nyelv szabályait, hogy azt rajta kívül senki sem értette meg. Heidelbergben a városi múzeum igazgatója, akivel szintén a maga sajátos „német“ nyelvén társalgott, a múzeum csodabogár-gyüjteménye számára örökítette meg illusztris látogatójának a beszédét. Válaszul erre Mark Twain javaslatot tett a német nyelv megreformálására. Ebben halálbüntetés terhe mellett tiltja meg a hosszú szavak és a hosszú mondatok használatát, előírja az ige és segédige helyét és ragozását és követeli, hogy a névelő minden esetben megfeleljen a tényeknek és a természeti törvényeknek. Például: leány (németül das Mädchen) szerinte semmiképpen sem lehet semleges, hanem csak nőnemű.

Legjobb volna mégis — írta végül a nagy humorista „reformjavaslat“-ában — a német nyelvet a holt nyelvek közé sorolni. E nyelv megtanulása ugyanis 30 évig tart, ennyi idővel csak a holtak rendelkeznek.

Le a bürokráciával!

9 hiba Hajdúszoboszlón

Hajdúszoboszló vize csodálatos. Gyógyítóerejét az egész világon ismerik. Milyen jó lenne, ha mindazok, akik itt keresik gyógyulásukat, akik itt üdülnek, a fürdő vizén kívül a városi tanácsot is dicsérhetnék.

De nem dicsérhetik jó lélekkel, mert Szoboszlón sok a hiba. Kilencet közlünk a sok közül.

1. Az üdülők környékén hatalmas, fából és cementből készült szemétvedrekben gyűjtik össze az ételmaradékot. A nap rásüt a szemétvedrekre, amelyek elviselhetetlen bűzt árasztanak.

2. Az Arany János utcában, az üdülőtelepek „negyedében" esős időben feneketlen sár van. Ha nem esik az eső, por, piszok és homokbucka miatt bosszankodnak a beutaltak. A SZOT étterme előtt a legnagyobb a sár.

3. A strandvendéglőben kevés a pincér. Félóráig kell varni az ebédre, vacsorára.

4. Baj van a feketekávéval is. A Szabadság cukrászdában egyszer a gáz, másszor a kávé, néha a víz hiányzik. A strandvendéglőben mindig van fekete, de a szimplánál is kisebb feketeadagot duplának számlázzák, mert négy kis kockacukrot adtak melléje. Egy kicsit drága ez a kockacukor.

5. A Szabadság-szálló, étterem, cukrászda előtt van a vízlevezetőcsatorna. Ez is kibírhatatlan szagot áraszt. Nem lehetne a csatornát az étteremtől egy kicsit távolabb elhelyezni?

6. A strandon pihenni szeretnének a beutalt dolgozók. Csendet kívánnak! A megafon azonban állandóan recseg. Az még rossz hangszóró mellett is elviselhető lenne, ha csak a rádió délelőtti zenéjét közvetítenék. De a Chopin- és Mozart-zeneszámokat állandóan félbeszakítják és figyelmeztetik a fürdőzőket, hogy vigyázzanak értéktárgyaikra. A figyelmeztetés után újra néhány másodpercnyi Chopin jön, majd ismét a bemondó hangja hallatszik. Kiss Ilonkát és Nagy Zsófikát kérik a bejárathoz. Aki keresi őket, várja meg, amíg a Chopin-számot befejezik!

7. Csak két hajdúszoboszlói vendéglő van és azokban is rossz a kiszolgálás. Ezért a fürdőzők nagy része — akik nem a SZOT-üdülőben étkeznek — magánosoknál ebédel, vacsorázik... Piszkos udvarokban, még piszkosabb szobákban, verandákon tálalják a 16 forintos menüt. A Gundelnél és a margitszigeti Nagyszállóban 14 forint a menü. A szoboszlói pitvarban drágább. De rosszabb is...

8. A hivatalos vendéglátóipar ad kilencforintos menüt is, de ebéd után mindenki azon gondolkodik, hogy hol lehetne gyorsan megebédelni. A húsétel ugyanis néhány szem burgonyából és egyetlen darabka egydekás húsból áll. Mellette két belyegnagyságú bőrdarabka szomorkodik.

9. Kevés a szórakozási lehetőség. A fürdőzők este csak a strandvendéglő teraszán hallgathatnak zenét. Így néha ráfanyalodnak a szabadtéri színpad alkalmi műkedvelő gárdájának előadására. Itt énekelnek, táncolnak sok igyekezettel, de kevés sikerrel. Ehhez képest sokaljuk az 5 forintos belépőjegyeket.

P. L.

Dióhéjban

A gyöngyösi MESZÖV köriratban felszólította a gyöngyösi járás községi tanácsait, hogy sürgősen jelentsék azoknak a gyerekeknek adatait, akik a fémgyűjtésben elért jó eredményükért jutalmat érdemelnek. A következő adatokra voltak kíváncsiak: név, születési hely, apja, anyja neve, apja foglalkozása 1938-ban, apja milyen pártnak, vagy tömegszervezetnek tagja. Hogy a fémgyűjtésben jó munkát végzett úttörők megjutalmazásánál miért fontos, hogy papájuk 1938-ban mit dolgozott és hogy ma melyik párt vagy tömegszervezet tagja, erre választ talán csak a gyöngyösi MESZÖV bürokratái tudnának adni.

„A nyíregyházi 61/2. Vállalat az általunk készített egyik tervrajzzal kapcsolatban — melyben egy uszodának is alkalmas víztárolómedencéről van szó — a következő észrevételt tette: „A medencébe való lejárás 4 darab lépcsővel van megoldva, de a tervekből nem tűnik ki hogyan lesz a feljárás." Ezúton szeretnénk közölni, hogy a négylépcsős lejáratot bátran használhatják „feljárás céljára is" — írja a Szabolcs-Szatmármegyei Tatarozó- és Építő Vállalat tervezőcsoportja.

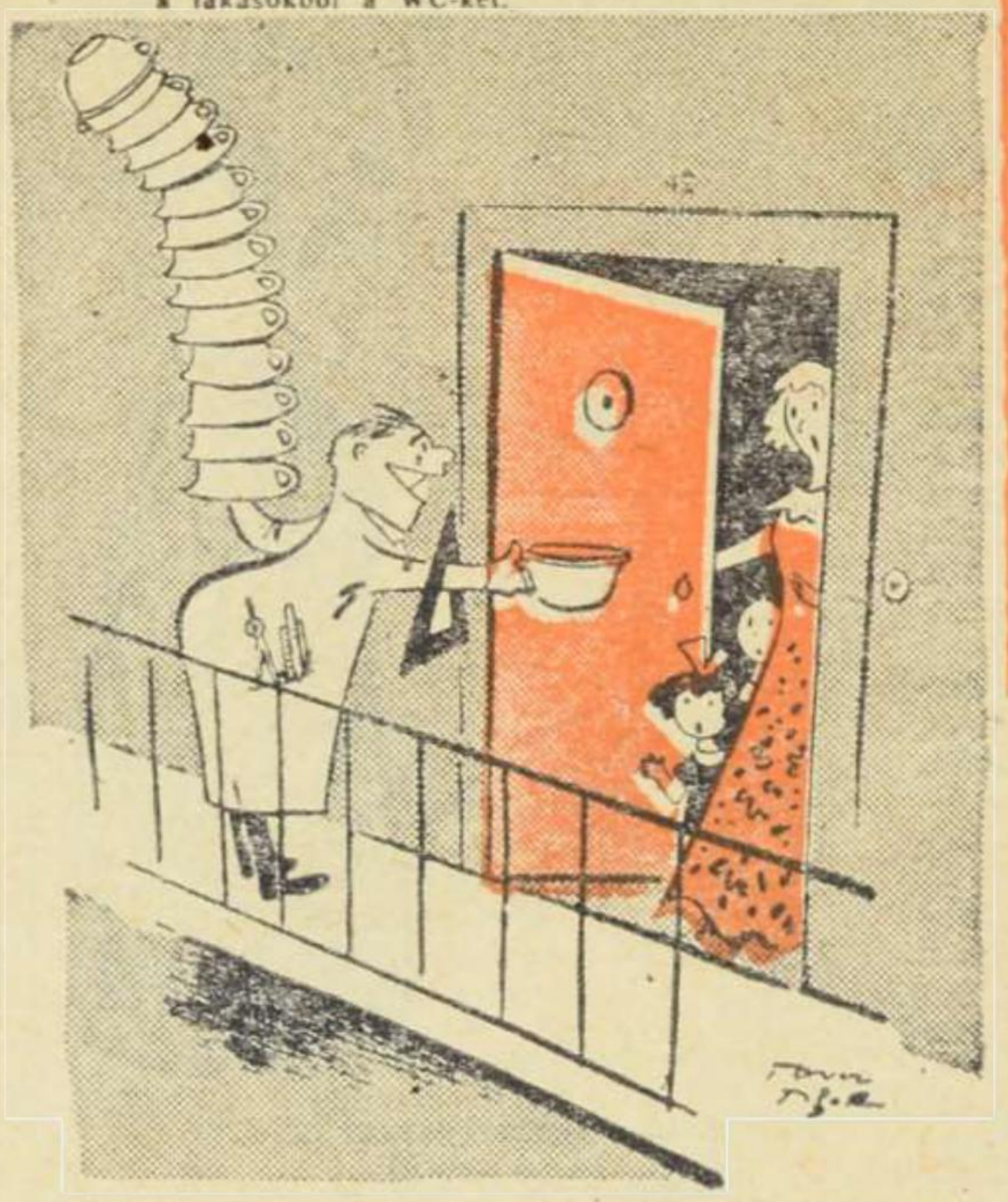

Nemrégiben vásároltam egy 130-as Neo-Kalor-típusú kályhát a cinkotai földművesszövetkezetben. Otthon átvizsgáltam a kályhát és azt tapasztaltam, hogy nincs benne hamuláda. Visszamentem a szövetkezetbe, ahol kijelentették, hogy ezekhez a kályhákhoz nem adnak hamuládát. A Salgótarjáni Vasöntő- és Tűzhelygyárban azt hiszik, hogy a 130-as Neo-Kalor-kályha oly tökéletes égést biztosít a háztartási szénnek is, hogy annak egyáltalán nem lesz hamuja? — kérdezi Weber Ferenc budapesti olvasónk.

Vannak még hibák a lakásépítkezések körül

Furcsa megoldás

Egyes építkezéseknél tervszerűen elspórolják a lakásokból a WC-ket.

Tervezőmérnök: Bocsánat a zavarásért..., önkritikát gyakorolok...

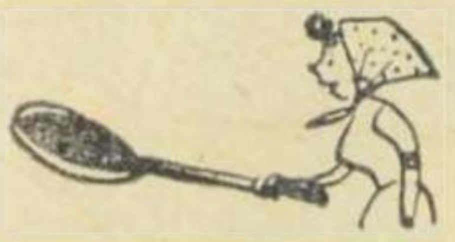
Ötemeletes disznóság

Egy kétemeletes ház drágán készült el, ezért háromemeletesnek számlázta az építési vállalat.

Átvevő: Nem látom a harmadik emeletét!
Ház: Benne van a számlában.

Jó hír a palacsintasütő-ügyben!

Ezek a sorok azokhoz szólnak, akik a Ludas Matyiban panaszolták, hogy nem kapnak palacsintasütőt. Országjárásom közben Tiszasülyon a szövetkezeti boltban nem kevesebb, mint tizennégy, rozsdabarnára lesült palacsintasütővel találkoztam.

Tekintettel arra, hogy a tiszasülyiek már vásároltak palacsintasütőket, erre a tizennégyre nincs szükségük.

Aki tehát szereti a palacsintát és nem sajnálja a fáradságot, utazzék Tiszasülyre és keresse fel a szövetkezeti boltot.

Gáldonyi Béla
Pécs.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„Nehezen teljesíthető feltétel" című közlemény ismertette a szegedi TÜZÉP körlevelét. A szövegezés helytelen, mert nem magyarázza meg a tűzifafelhasználással kapcsolatos 106000/1951 rendeletet, mely szerint az üzemi célra kiutalt tűzifát csupán fatüzelésű berendezések üzemeltetésére (füstölés, szárítás, főzés) lehet felhasználni. Felszólítottuk a szegedi TÜZÉP-et, hogy az értelmetlen szövegezésű nyilatkozatot a rendeletben megfelelően módosítsák.

BKM TÜZÉP-igazgatóság.

A „Csend, nyugalom napfény" című verssel kapcsolatban közöljük, hogy a strandokon a fürdőzők kívánságának tettünk eleget, mikor hangerősítő-berendezéseket létesítettünk. Ennek ellenére figyelembevettük a panaszokat és intézkedtünk, hogy a fürdők igazgatósága szabályozza a hangerősítő-berendezések használatának idejét úgy, hogy az szórakoztató és ne zavaró legyen.

Főv. Gyógyfürdők és Gyógyforr. V.
Virág Sándor ig.

„Motorkerékpárral a házam körül" című cikknek megvolt az eredménye. Panaszomat elintézték. A motorhoz szükséges iratokat kézhezkaptam. Köszönöm!

Keskeny István, Pápa.

A Mogyoródi-útat olajozták, megszűnt a por. Köszönjük a gyors intézkedést!

Özv. Krammerstädter Jánosné
XIV., Mogyoródi-út 92.

Éjféli tejbegyűjtés

Községünkben a tejbegyüjtőkocsi éjjel egy órakor kezdi meg a tej átvételét. Ebben az időben a mezőgazdasági munkában elfáradt dolgozók aludni szeretnének. Ezt azonban a Bács-Kiskunmegyei Tejipari Egyesülés nem akarja tudomásul venni, pedig a községi tanács végrehajtó bizottsága már többizben figyelmeztette őket. A figyelmeztetés után éjjel egy óra helyett két órára tolták el a tejbeadás határidejét. Hogy a gyakorlatban ez mit jelent, ahhoz nem kell bővebb magyarázat. A matkópusztai dolgozó parasztoknak például éjjel egy órakor el kell indulniok, hogy tejbeadási kötelezettségüket teljesíteni tudják. Jól van ez így? Nem! Próbálja meg a Tejipari Egyesülés vezetősége csak egy héten keresztül, milyen kellemes dolog este 11 órakor lefeküdni és éjjel 2 órára tejet szállítani. Akkor bizonyára meg fogják érteni, hogy a dolgozó parasztok követelése jogos. Szüntessék meg ezt az „éjszakai műszakot"!

Kiss Mária
begyűjtési megbízott, Helvécia.

Se föld, se tehén

A pécsi városi tanács VB pénzügyi osztályának adóügyi csoportja 1935. főkönyvi számlaszám V-C/142. lajstromcsoport és tételszám alatt egy darab tehén után kirótt 45 forint általános jövedelemadót. Meg kell említenem, hogy tehenem nincs, nem is volt azon egyszerű oknál fogva, mert nem is tudnám hol tartani. Erre a nemlétező tehénre tavaly is kivetették az adót, utána földadóval is elmarasztaltak, pedig földem sincs. Tavaly csak fellebbezésemre törölték. Az elintézés azonban egynapi fizetett szabadságomba került. Úgylátszik az idén is kivetik az adót, mert a kezdeti tünetek pontosan ugyanazok. Tavaly is így kezdődött... Először jött a nemlétező tehén adója, azután két héttel később az ugyancsak nemlétező földem adójáról szóló felszólítás.

Az ügy tisztázása érdekében és a földadó kivetésének megelőzése céljából a következő kérésem volna: hassanak oda, hogy az adóhivatal törölje a tehenet és jelölje ki, hol van a földem, mert szeretném mielőbb a beszolgáltatásomat túlteljesíteni. Kérem sürgős intézkedésüket, mert szabadságomat nem az adóhivatalban, hanem a Balaton mellett szeretném tölteni.

Adorján János,
a Komlói Szénbányatröszt műsz. titkára

A feltalálókhoz!

Alázatos kéréssel fordulok a Magyar Génius Feltaláló Szakosztályához és remélem, hogy alant felsoroltakat mielőbb fontolóra veszik annál is inkább, mivel nem egyedül állok panaszommal.

Nem múlik el hét, hogy a feleségem fel ne hívna síró hangon és ne kérné, igyekezzek haza munka után, ne menjek sehová, még egy feketére sem, ne nézzek kirakatot és ne bámuljak utcai szerencsétlenségeket, ne verekedjek össze sem kalauzzal, sem Közért-dolgozóval, hanem siessek egyenesen haza, mert nem akarja, már a gyerek miatt sem, hogy későn legyen vacsora.

Ha ilyen telefonhívás ér engemet, már körülbelül tudom, miről van szó. Vagy tojásosnokkedli, vagy szilvásgombóc, vagy mákosmetélt lesz. Nekem nagy szerepem van az effajta ételek előkészítésében. Át kell szűrni a tésztát. A gombóc a legkönnyebb, a nokkedli nehéz, de a metélt a legnehezebb. Komoly technikát igényel. Mind a három esetben egyféle segédeszközhöz folyamodok: a fedőhöz. Olymódon szorítom a fedőt a láboshoz, hogy a víz kicsorog, de a tészta bentmarad. Nem könnyű dolog, mert a felfelé áramló forró gőz nemcsak hogy égeti az arcomat, pörköli a kezemet, hanem gátolja a szabad áttekintést, holott erre elsőrendű szükség van, mert hiszen a lábos és fedő közti nyílás szabályozása az én ügyességemtől függ és ha nem vigyázok, kárbavész egy csomó tészta és ezzel a feleségem jóindulatú türelme is.

Imádtam a főttésztát, de mióta nekem kell szűrni, azóta utálom. Ezért fordulok bizalommal a végtelenül tehetséges magyar feltalálókhoz: találjanak fel valamit, amivel a tésztát át lehetne szűrni kényelmesen és minden veszély nélkül. Ne mondja nekem a szerkesztőség, hogy ezt a nyíltlevelet nem lehet leközölni, mert a tésztaszűrő régen fel van találva. Nem lehet feltalálva, mert nem tudok visszaemlékezni, mikor árusítottak volna ilyen találmányt a Vas- és Edényboltban. Ilyen nem létezik, mert ha létezne, bizonyára kapható is lenne a Vas- és Edényboltban, és ha nem fognak valamit feltalálni, amivel a tésztát át lehet szűrni, felborul a családi boldogságom, odalesz az otthonom nyugalma, mert nem vagyok hajlandó emiatt lemondani sem a munkautáni feketémről, sem arról, hogy végignézhessek nyugodtan egy utcai balesetet egészen addig, míg a mentők a beteggel el nem robogtak.

ALBÁN FRIGYES
II., Keleti Károly-u. 37.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11, Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 370.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!